

eller vedrørende et lokalt AF-organ, uden at arbejdsdirektoratet har været hørt.

Det følger heraf, at det vil være en forenkling af den administrative struktur, om alle sager mellem centrale organer og lokale organer passerer arbejdsdirektoratet, som så afgør hvorvidt det selv påtager sig at ordne sagen, eller om overordnede respektive underordnede organers medvirken er påkrævet eller formålstjenlig. Det principielle udgangspunkt må her være, at alle spørgsmål af almindelig administrativ karakter finder sin afgørelse mellem arbejdsdirektoratet og de lokale organer.

En sådan styrkelse af arbejdsdirektoratets placering vil være i overensstemmelse med almindelig administrativ tendens, hvorefter departementerne principielt bør være sekretariater for ministrene, og som sådanne beskæftige sig med lovgivning, budgetter, personalenormeringer og helt generelle forskrifter, medens administrationen i øvrigt inden for de fastsatte rammer henlægges til direktorater.

En administrativ omlægning som den nævnte må forudsætte, at arbejdsdirektoratet får bistand af et organ med direktøren som formand og som primært omfatter repræsentanter for parterne på arbejdsmarkedet; en afvejning af ønsket om at få væsentlige organisationer direkte repræsenteret overfor ønsket om at holde størrelsen på et arbejdsdueligt plan fører til et forslag om, at Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen hver udpeger 4 medlemmer, Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger udpeger 1 medlem, Arbejdsløshedskassernes Samvirke udpeger 2 medlemmer samt at Fællesrådet for danske Tjenestemand- og Funktionærforeninger og Fællesrepræsentationen for danske Arbejdsleder- og tekniske Funktionærforeninger udpeger hver 1 medlem.

Et sådant *landsarbejdsnævn* bør ligeledes have repræsentanter for de statsstyrelser, hvortil arbejdsmarkedspolitiske problemstillinger særlig har relationer; det drejer sig om socialministeriet, handelsministeriet, boligministeriet og ministeriet for offentlige arbejder.

Det spørgsmål er drøftet, om det organ, der herved skabes bør være alene rådgivende for arbejdsdirektøren eller det bør være besluttende — som det kendes i Sver-

rig — i den forstand, at alle afgørelser træffes af den kollegiale styrelse eller af direktøren på styrelsens vegne. Imod at gøre bistandsorganet besluttende taler, at en sådan ordning forudsætter, at den administration som overgives til direktoratets ledelse, sker alene på dennes ansvar. Det ville på helt afgørende måde stride mod den almindeligt gældende danske administrative grundregel, at en minister har et politisk ansvar for hele den administration, der henhører under hans område. Det er i hvert fald næppe en ordning, der kan gennemføres som gældende alene for en del af administrationen.

Et landsarbejdsnævn bør derfor være rådgivende, koordinerende og initiativtagende for den virksomhed, som AF-systemet udøver. Arbejdsdirektøren bør forelægge spørgsmål om omfanget af det lokale AF-apparat og om fastsættelse af generelle retningslinier, om udfærdigelse af almindelige bestemmelser og vejledninger, der konkretiserer love og ministerielle bekendtgørelser, f. eks. også om beskæftigelse af udenlandsk arbejdskraft, og i det hele giver nærmere bestemmelser for indholdet af de forskellige virkemidler til fremme af formidlingsvirksomheden; endvidere principielle enkeltafgørelser i det omfang, de yder væsentlige bidrag til fortolkning af generelle bestemmelser. I det omfang der måtte blive tillagt direktøren rådighed over rammebevillinger til gennemførelse af særlige beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, f. eks. i forbindelse med en omlægning af administrationen af de nuværende beskæftigelsesmidler, forudsættes direktøren også at inddrage landsarbejdsnævnet og arbejdsmarkedsnævnene i beslutningsprocessen på linie med den nuværende ordning gennem beskæftigelsesudvalget og amtsarbejdsnævne. I forbindelse med sine almindelige overvejelser kan landsarbejdsnævnet naturligvis også tage initiativ til, at policy-spørgsmål forelægges for arbejdsministeriet. For at kunne leve op til de nævnte opgaver forudsættes nævnet at mødes ret hyppigt — f. eks. en gang om måneden. Landsarbejdsnævnet bør selv udarbejde forslag til forretningsorden, herunder om nedsættelse af specialudvalg.

Arbejdsdepartementet må fortsat — som arbejdsministerens sekretariat — have an-